

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **AREKA služby s.r.o.**, se sídlem v Ostravě - Vítkovicích, Závodní 2893/86, zastoupeného JUDr. Vladimírem Zonkem, advokátem se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Sadová 553/8, proti žalovanému **Celnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem v Ostravě - Přívoze, nám. Sv. Čecha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. 126374-5/2015-570000-42, ve věci námitky proti exekučnímu příkazu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 126374-5/2015-570000-42 ze dne 3. 12. 2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Zonka, advokáta se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Sadová 553/8.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručitou Krajskému soudu v Ostravě dne 28. 1. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015 č. j. 126374-15/2015-570000-42 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl námitku žalobce proti exekučnímu příkazu žalovaného z 23. 11. 2015 č. j. 126374/2015-570000-42, kterým byla nařízena exekuce prodejem věcí movitých k vymožení nedoplatku žalobce ve výši 203.914,66 Kč, představující nezaplacenou pokutu v původní výši ve výši 250.000,- Kč, uloženou na základě ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni 18. 2. 2014 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) příkazem Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj 18. 2. 2014, č. j. 2465/10.71-Kú/14.3. Nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl.ÚS 52/13 bylo ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve slovech „nejméně však ve výši 250.000 Kč“ zrušeno dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tedy dne 20. 10. 2014. Podle ustanovení § 71 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, (dále jen „zákon o ústavním soudu“) se tím stalo rozhodnutí nevykonatelné, přesto žalovaný shora citovaným exekučním příkazem nařídil exekuci a o námitce, kterou žalobce proti tomuto exekučnímu příkazu podal, rozhodl tak, že ji zamítl. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné, a proto žalobce navrhl jeho zrušení.

Žalovaný uvedl, že celní úřady nemají pravomoc zpochybňovat předané exekuční tituly, podle nichž byly osoby uznány vinnými ze spáchání správního deliktu. Pouze správní orgán rozhodující ve věci správního deliktu či soud může zpochybnit, že pokuta stanovená na dolní hranici dle ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti byla v konkrétním případě protiústavní a jen správní orgán může určit míru závažnosti protiprávního jednání osob a výši sankce podle skutečného stupně nebezpečnosti správního deliktu. Od účinnosti žalobcem zmíněného nálezu žalobce nevyužil žádného práva, které měl k dispozici, ke změně rozhodnutí o správním deliktu. Zrušení právního předpisu nevyvolává automaticky žádné důsledky v oblasti individuálních právních aktů vydaných na základě zrušeného předpisu. Z těchto důvodů žalovaný za námitku žalobce proti exekučnímu příkazu zamítl a navrhuje rovněž zamítnutí žaloby.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 23. 11. 2015 žalovaný v pozici správce daně v souvislosti s vymáháním nedoplatku ve výši 203.914,66,- Kč vyměřeného pravomocným a vykonatelným rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj z 18. 2. 2014 nařídil daňovou exekuci exekučním příkazem prodejem věcí movitých. Dne 30. 11. 2015 žalovaný obdržel námitku od žalobce proti exekučnímu příkazu, ve které žalobce žádá o zrušení exekučního příkazu v celém rozsahu podle ustanovení § 181 odst. 2 písm.

i) zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) a o zastavení daňové exekuce v celém rozsahu, neboť shora citovaným nálezem Ústavního soudu bylo ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti zrušeno ve slovech „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“. O uvedené námitce žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že ji zamítl.

Krajský soud se v první řadě zabýval tím, zda proti rozhodnutí o námitce je přípustná žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť námitka podle § 178 odst. 4 daňového řádu není opravným prostředkem ve smyslu § 108 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Proti exekučnímu příkazu přitom nelze uplatnit opravné prostředky, pouze námitku podle § 159 odst. 1 daňového řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015 č. j. 7 Afs 131/2015-32 připustil proti exekučnímu příkazu správce daně žalobu ve správním soudnictví, zároveň v rozsudku ze dne 24. 3. 2017 č. j. 4 Afs 1/2017-193 připustil i žalobu proti rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu vydanému podle § 178 daňového řádu. Za této situace krajský soud uzavřel, že žaloba podle ustanovení § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí o námitce žalobce v tomto případě přípustná je.

Podle ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, *za správní delikt se uloží pokuta do 10.000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250.000,- Kč.*

Nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. P.ÚS 52/13 Ústavní soud vyslovil, že ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“ je v rozporu s čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod a toto ustanovení zrušil dnem vyhlášení Nálezu ve sbírce zákonů.

Podle § 71 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, *byl-li na základě právního předpisu, který byl zrušen, vydán soudem v trestním řízení rozsudek, který nabyl právní moci, ale nebyl dosud vykonán, je zrušení takového právního předpisu důvodem pro obnovu řízení podle ustanovení zákona o trestním řízení soudním.* Podle odst. 2 téhož ustanovení, *ostatní pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, který byl zrušen, zůstávají nedotčena; práva a povinnosti podle takovýchto rozhodnutí však nelze vykonávat.*

Není tak správný názor žalovaného, že zrušení právního předpisu nevyvolává automaticky žádné důsledky v oblasti individuálních právních aktů vydaných na jeho základě. Zrušením té části ustanovení, na základě kterého bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobce a byla mu uložena pokuta, zůstávají sice práva a povinnosti z něj vyplývající nedotčena, nelze je však vykonat; příkaz Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj je tak nevykonatelný. Podle ustanovení § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu, *správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky.* Jednou ze základních podmínek pro nařízení exekuce je existence exekučního titulu, kterým je podle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu vykonatelné rozhodnutí, stanovující peněžité plnění. Není-li proto posuzovaný příkaz vykonatelný, není exekučním titulem a není tak splněna jedna ze základních podmínek nařízení exekuce, což má za

následek její zastavení, ať již na návrh žalobce, jakožto příjemce exekučního příkazu, nebo z moci úřední. Navrhl –li žalobce v námitce zastavení daňové exekuce nebo upozornil –li na nevykonatelnost podkladového rozhodnutí v důsledku zrušení příslušného předpisu Ústavním soudem, jde o důvodnou námitku a rozhodnutí žalovaného o jejím zamítnutí je nezákonné (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 As 211/2014-153).

Stanovisko žalovaného, že v exekučním řízení nelze přezkoumávat práva a povinnosti, které byla žalobci uloženy podkladovým rozhodnutím, je správné; rozhodnutí o zastavení daňové exekuce z důvodu nesplnění podmínek jejího nařízení, neboť chybí exekuční titul, není přezkoumávání uloženým povinnosti či přiznaných práv exekučním titulem, ale daňovým řádem předvídané rozhodnutí o splnění podmínek pro nařízení daňové exekuce, ke kterému žalovaný podle § 177 odst. 2 a 178 odst. 1 daňového řádu pravomocný je.

Krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán právním závěrem krajského soudu o důsledcích ztráty vykonatelnosti exekučního titulu pro exekuční řízení.

Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobce zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30. listopadu 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu